

Izhaja
na pol poli
vsaki četver-
tek.

SLOVENSKA BČELA.

Velja na leto
2 fl. 24. kr.
in po pošti
3 fl. sr.

Léposloven tednik.

Číslo 18.

V četrtek 29. aprila 1852.

III. tečaj.

V i j o l c a.

Med tērnjem rasejo cvellice,
Lublivi duh od njih hlapi,
Spod gërma vjolca modro lice
Smehljaje rajsko se moli.

Ah! že tak zgodej, vjolca mlada!
Nevarno tukej je za te,
Vihar še zimski grozno vlada,
Nam ne posije sončice!

Pogin ti mērzla sapa bluje —

Ah! persi tvojih sladki dih

Končaje milo sve — obsuje

Divjosti divje divji pih! —

Vr-i.

Osveta in vsmiljenje.

(Iz Przyjaciela domowy.)

Nad brēgom Dnēstra, nedaleč od Nižnjovske ceste, je bila krajina, tiha in krasna kot dēte spijoče. Milosladki ohčutki prevzemejo dušo človeku, ki zapusti šum ljudnatega sveta in stopi v to blaženo samotnijo, se čistega zraka napiti. — Zarēs krasen je bil te kraj! Ako si si še ohranil čisto dušo in nepokvarjeno serce, ako si že mnogo po svētu doživel in skusil in še neomadežvano vēst nazaj prinesel — oj kako srečno — presrečno živiš v takej tišini! Kako milo je v sredi polja, ki si ga s lastno roko obdēlal, o svojej sreči in zadovoljnosti premišljevat in se minulega življenja — življenja slavnih činov in trudov spominjati! Kako si presrečen in zadovoln!

V tej samotnej krajini nad Dnēstrom je živel svoje dni Peter Lipčki, človek, ki se je po slavjanskej šegi v mladosti s orožjem, na stare dni pa s plugom pečal. Vsaj vēste, kako je Slavjan srečen, kader mu domača zemlja pod vlastnim trudom obilno rodi! — Zadovolnost se mu je svētila na licu, kot nad glavo njegovo modrojasna nebeška tverdina. Telo mu je bilo čvrsto kot duša njegova. Zadovoln s pridelki svojih rok, si nikdar ni želel ptujega blagā. Kako bi pri tem ne bil srečen?

Pa še večo srečo mu je naklonil Bog, dal mu je namreč hčerko, dēvico krasno in milo kot cvet rože spomladanske, nježno in krotko kot vijolica sramožлива. Kdo more popisati, kako jo je ljubil? Ko se že človek postaraš in ti vroča kri v tvojih žilah oterne, ko si ničesar drugega več ne želiš kakor mir in zraven še dušo, katera bi ti čisto vdana bila, in na čēlem svētu jedino tako dušo imaš — kako srečnega, neskončno srečnega se počuliš, ko je ta ljubljena duša tvoja lastna kri, tvoja rojena hči!

Samo ona ti je na misli, za njo samo skerbiš, jo varješ ko dšno oko, za njo samo živiš. Tvoja ljubezen do nje je brez konca in kraja. Tako je ljubil tudi stari poljski bojar. Izobrazite si njegovo srečo, če zamorete— jes sim preslab jo popisati.

Pa glej! kmalo zavije vihar nad tim prebivališčem tihe sreče in zadovolnosti. Kakor grom zemljotresočí zabučí v tem zavetju hrum in hrušč roparske druhali. Lipecki beži, da si varnejšega zavetja poišče. Kakor skerbna pěstovna k dštetu hiti, ko divjo zver priti zagleda; ravno tako prime Lipecki svojo hčerko, da bi njo in njej sebe samega otel. Pa vsa njegova skerb je bila zastonj. Kakor se razterga vihar ni oblak nad blagoslovljenim poljem, se razsuje moreča tropa po čelej okolici in krog grada Lipeckiga. — Lično devico mu otmejo Turci; samo brezup in globoke rane, ki jih je pri obrani svoje hčerke dobil, ostanejo še staremu očetu.

Kervave rane so tičas celo Polsko zadele — bolestne rane težke zgube in še bolestnejše sramotopolnega mira: prisiljena je bila namreč v tem primirju Turčinom Kamienič Podolski, neki dšl Ukrajine odstopiti, verh tega pa še vsako leto 2000 cekinov davka plačevati. — Mihal Wiśnowiecki ni bil kralj, kakorsnega je v tistih težkih časih treba bilo. On ni imel moči ne duha, globoke rane svoje države s kervjo Turčinov oprati. O osveti (maščevanju) tedaj ni bilo misliti, dokler veliki vojvoda kraljevski, Ivan Sobieski svoje moči v te namèn posvetil ni. Mihal je ravno pri Glinjanah armado pregledoval, ko mu na enkrat slabo pride. Zapusti taj armado in se v Lvov nazaj podá, kjer je v kratkem svoje življenje v težkej bolèzni končal. Malo pred smertjo izroči še poveljstvo nad celo kraljevsko armado Ivanu Sobieski-mu. Veliko veselje je bilo to za vojake. Berš napovè Turku boj in kmalo se žene vse, mlado in staro, proti divjemu neprijatelju domovine.

Kdo bi zamogel popisati, kar je Lipecki med tim preterpeti moral? Ako ti svèti na samotnej stezdi samo jedna jedina zvezdica — in ta zvezda mila in blaga naglo zapade, in ti se znajdeš vsrèd temote sam-in cela prihodnost se ti zdi grozna nepregledna noč — oh kako neskončno nesrečen je tedaj človek! Ako si hranil in varval samo jedino cvètlíco — cvètlíco čisto ko juterna rosa in jasno kakor solnce nebesno, — cvetlico, ktere duh ti je slajšal bridko torilo življenja — in sedaj ti jo poteptá noga neprijateljska—ti jo vkončá na vèke! Ako si imel angelja na tem svètu, ki te je s ljubèznijo svojo kot s perutami zaslanjal pred težavo in nadlogami, kteri ti je tvojó dušo krepčál in hranil: in tega angelja ti ugrabi divja zver in ga odnese v svojih krempljih—kaj ti tedaj še ostane kakor osveta? — osveta žareča kakor razbéljeno železo, ktera ti serce in mozeg podžiga — osveta, kipeča po žilah, kakor strup smertonosni, ktera ti den in noč tistega kaže in predstavlja, ki ti je iz pers serce izderl! Zarès dal bi vse, kar imaš, clo samega sebe, samo da bi se na trenutek nad svojim sovražnikom osvetiti mogel.

Lahko je tedaj pomisliti, s kako radostjo je hitel oče ugrabljene Marice k poljskej armadi, slišati, da se ide na Turka. Pod Hočimom se verže vojska Poljakov kakor vihar, kakor blisk na sovražnika. Zastonj so vrele vkup čete bisurmanske (turške), zastonj so bljuvale dolge verste janičarjev točo smertonosnih strelíc in krogel na naše. Gomilama so padala trupla nevernikov in pokrivala kervavo zemljico. Po truplih vsrèd ognjene toče so sekli slavjanski meči glave sovražnikov keršanskega imena. Pa

to ti ni bil običajen neprijatelj, to ti je bil vrag divji, zverinski, ki je s ojstrimi nohti in kremplji slavjanska serca razmesarjal, in kervave rane slavjanskim pokrajinam vdarjal. Pa te rane so oprali poljski bojarji pod Hočimom. Veselje je bilo gledati, kako so slavjanske pike in kopja med sovražniki besnile. To je bil ples pod Hočimom, — to je bilo klanje neizmerno.

(Konec sledi)

V e r t.

(Po narodni povedki.)

Stal na skali blede Vert,
Stala krog sovražna truma,
Gor pušice vanj metala,
Okrog skale poskak'vala,
Lestve tu in tam stavljala.
Gleda Vert iz skale blede,
S ščitom vjemal je pušice
Metal jih nazaj jim v lice,
In izganjal'z njih dušice,
Lestve pa odpahal s péto.
»Oj gorje ti, Vert, prijatelj!
Bela žena gre po polju,
Preostro ti gleda v lice,
Rad pomeni smert ta gled.«
»Ne bojite zame, dragi!
Veselite zame se!

Star še komaj dvajset let
Turkov vbil sim štirideset
Štirideset jih vbil en dän,
Eno uro štirideset,
Mi pohajajo pušice
Mi pohaja moč života,
Vender eden še mi pade,
Pade sam mi paša turški.«
Tak govoril Vert je gori
Vergel tul in lok jim doli,
Vergel sam se nanje doli
Dvajset sežnje iz višave.
Padel doli je med Turke,
Padel pašu je na glavo,
Se razbil na drobne kosce,
Pa razbil tud paša Turkov.

Terdina.

Slovani po popisu nékega Némca.

Naznaniti, kako nekteri Némci nas Slovane sodijo, kako od nas mislijo, (zakaj da jih več tako misli, sim iz skušnje prepričan) postavim tu sem tele verstice nékega némškega zgodopisca: »Slovani ali Vendi, (Serbi) za némškim nar prvi narod evropskega obljudenja, so prebivali že tisuče lét na visočinah volhonskega gojzda, na zgornji Volgi in po ravninah Dněpra. Po razpadu rimske deržave so se razprostili po krajinah, ki so ob preselovanju narodov prazne postale, do južnega tręgišča blatnega morja in do iztoka Labe. — Slovanski narodi so: Rusi, Polci ob Visli, prebivavci deželá ob Odri in Varti, vendiški narodi na Moravskem, Českem, v Lužici in Silezii. (Ti in ravno tako slovanske ljudstva v Meklenboru, Braniboru in v Pomaranii so zlo z Némci zmešani in do malega ponémčeni.) »Zali Bog, da preveč! — »Drugi tropi so posędli dežele med Donavo in med jadranskim morjem, to je: Štajersko, Koroško, Ilirijo, Dalmatinsko, Bosnio, Slavonsko, Horvaško; drugi Makedonio, Gersko in Peloponez (to je: otok Pelopa) tako, da se dan današnji njihovi sedeži od jadranskega morja do Kamčatke, in od balkanskih hribov do

blatnega in bèlega morja razprostrirajo. Vse te slovanske ljudstva so bile po jeziku, nravih in pokolenju v bližnim rodu, pa razpadle so v mnogo večjih narodov, in manjših med sabo v zvezi stoječih ali ločenih kolén. Slovani so živahníši in budníši, kot Němci, pa tudi kervoločni, osvétivni, nezvesti in brez svobodoljuba (??!) od njih posédene krajine rimskega carstva so se premenile v pustóte, in se niso nikoli več oporavile (!!) ko so se od Němcov pridobljene rimske dežele kmalo k novemu cvétu povzdignile. Od Němcov stiskani in sužnim enako deržani^a za česarvoljo tudi pustót v lepe kraje predélati niso mogli, so se za zaničvanje z nezatiirljivim sovraštvom mašovali. Ker so se bolj mirnih opravil, živinoreje in poljedelstva deržali, so od začetka le kot urni jezdicí slovéli. V svojih nravih so se nagnovali k jutrovcem, zatorej tudi žene niso v taki časti imeli kakor němška ljudstva zapada. Koliko resnice te razsodek v sebi ima, bo vsak, to bravši, sam spoznal, ako na naš narod pogleda. Gotovo je, da je preojstra ta razsodba, in reči se smé, da izvira od tod, ker je pisatelj za svoj narod zoper Slované prevzet, in ker Slované premalo poznaje svojo razsodbo izusti po razsodbi družih, ali pa po poznanju nekterih posameznih; čez nektère so-divši je cel narod obsodil; koliko preojstra pa je, ne razsodim jest, ker je to preosébnjuno, in se tudi sploh meja resnice zaznamvati ne da. Da je pa tudi nekaj resnice v tem, je poslédni vzrok Němec sam, ker se je on trudil in si prizadéval, da bi Slovan v izobraženju in v omiki ne naprédoval, ker je dobro spoznal, da omikan njemu sužen biti hotel ne bo. —

F. Bradaška.

Slavěnam.

Pokušenjem člověk naučit se plávati, tak budeme i Slavěne pokušaje naučiti se obćeslavěnsčine; právila bez pokušenij nijesut dovoljna. Po tom vergú sě v vodu pokušenja i tružú sě krajne kak znaju. Nijest bez mojega vedomá, da budú mnó-gije ljúdi meně poricáti, edni rádi togá, drúgije rádi drugoga; a mne vse ravnó. Pišú iz dóbroga mnénja, pust ljúdi govorět, čega im hoče sě. Želaje, da biste meně vsi Slavěne razumeli, pišú tak, i Vam učeníim gospodám reku: nádobno jest, da Vi po obćeslavěnski pišete, gde budete to bolje dobro delati, nežili ja. Na vsaki slučaj trebujut sě poku-si, gde našoje osóbenoje vnimánje obratila na sebě obćeslavěnsčina. V tom opredeljivanji dolžno jest vistu-

Slavenam.

Poskušanjem se člověk nauči plávati, tako se budemo tudi Slaveni poskušaje naučili obćeslavenščine; pravila brez poskušenj nisu dovolj. Torej se veržem v vodu poskušnje, i delam kakor vem i znám. Ni brez mojega vedenja, da budu mnogi ljudje me grajali, eni za to, drugi za drugo; pa meni je vse eno. Iz dobroga namena pišem, naj ljudje govore, kar se jim hoče (kar hočejo). Kir želim, da bi me vi Slaveni vsi razumeli, pišem tako, i Vam učenim gospodam rečem: spodobi se, da Vi po obćeslavenski pišete, gde budete to bolje delali, kot pa jaz. Na vsaki slučaj je treba poskušenj, kir je obćeslavenščina našu posebnu paž-nost na se obrnula. Pri tem ustanov-ljevanji se mora ravnati brez terme

páti bez fermi (bez svojenravja), i smátrivati na zbitočnost a na obče-poléžnost.

Bismi željnostju polučili list vedomestej, kteroga namérenje bi bilo zanimáti s obćim jezikom. Žal toliko, što jest vse umolknulo o polabskom Ruse, kteri bi bil ishajal v Praze. Podóbnim sredstvom jest možno postići naméranje v razsúdenije obćega jezika. Slaveni! soedinjeneju móču! Starajte s, kterje iste sposobni v tom dele. Nekje inostranci na nas klevéseut (klevelajut) i govorjat (govorët) kak bismi imeli pravljenjem protivnija naméranja; no avstrijske Slaveni ne mislimo o tom. Takija (takë) klevetanja probaživajut ot zavidljivih lgunov i nevežej, a Slaven bosoj nogoju tapčet (taplájjet) takih zmijev.

Za ljubav k materi Slavi potrudite s, kteri jeste sposobni, što budete nam vsem Slavenam mnogo-krat pisáti v obćem jezike, to jest v takom, kteri Vam kažet se býti obćim. Vi gg. izdatelji izvestej! zdelajte nam milost, takje sostavki v svoji listi prinjáti. Ježeli Bog pomožet, budut mnóge ljudi pristupiti, što zveršimo edin vsemi Slavenam pojetni (ponjátni) jezik. Tem ne povelivaju pisateljam jih narečja vovse pustiti. Koji ljubit v svojem narečji pisáti, to možet děláti za svojih domoródcov. Ednákože nijet zabiti, što budut takje pisatelji obratiti vni-
mánje na nas vseh, kogdá govorët ob oseblivo važnih veščah tikajučih se nas vseh. Budeme veseliti se pri vspehe našej pismenosti, poneže do sih krat pismenostka (t. j. malaja pismenost, maloje knižestvo) naših malenkih slavenskih pokolenij hirajet (hvorajet).

Pri vvedénji obćeslavenščini jest naša dólžnost gledëtí, da budet vsakij svojim narečjam približiváti se obščemu jeziku, što bismi legče učili se narečja drug drugoga. Po tom pravile postupah i ja v poslovenjenji

i na to gledati, kaj je moguče i obćekoristno.

Mi bi željno sprejeli novičarski list; kteriga namen bi bil se z obćim jezikom pečati. Škoda! da je vse umolknulo o polabskim Ruse, kteri bi bil v Praze izhajal. Takim pripomočkom je v obzire obćega jezika moguče svoj namen doseći. Slaveni! z združenoj móču! Prizadevajte si, kdor ste za to delo sposobni. Neki inostranci (tujci) nas obrekvaju i govore, kakor bi mi vladí nasprotne namene imeli; toda avstrijski Slaveni ne mislimo na to. Tako obrekvanje izhaja od zavidljivih lažnivcov i nevednežev; pa Slaven z bosoj nogoju take kače tapta.

Iz ljubezni do matere Slave, potrudite se, kdor ste za to delo sposobni, da nam budete vsem Slavenam večkrat pisali v obćem jezike, to je v takom, ki se Vam zdi obćim. Vi gg. vredniki časopisov! nam storite ljubav take sostavke v svoje liste sprejemati. Če Bog da, budu mnogi ljudje pristopili, da zveršimo en vsem Slavenam razumeven jezik. S tem ne veljevam pisateljam njih narečja povse opustiti. Kdor rad v svojem narečji piše, to zamore delati za svoje domorodce. Vender ni zabiti, da budu taki pisatelji svoju paznost na nas vse obračali, kdor govore o posebno važnih rečeh, ktere nas vse tičeju. Veselili se budemo pri vspehe naše pismenosti, ko do zdaj pismenoščica (t. j. mala pismenost ali literatura naših malih slavenskih pokolenj) li bira.

Pri vpeljanju obćeslavenščine moramo gledati, da se bude vsak z svojini narečjem obćimu jeziku približeval, da bi se laglej eden drug ziga narečja učili. Po tem pravile sin tudi jaz ravnal pri poslovenjenji

toga sastavka. V somnenjah, bilo bi li tak ili tak pisati, jest staroslovensčine biti vodilom. Ostavljajme čužija izrazoslovja, jamiune vsa slova liš toljko čistih slavenskih korenov. Pri neimenji staroslovenskih ili ruskih čistih slov možno jest pribegniti i k drugim narečjam. Jéželi budut pisatelj pri etom déle inogdá zabluđiti v svoje narečje, i budut s liškom mnogo ili ruščiti, ili poljščiti ili ilirčiti, ili slovenčiti ili češčiti, nijet ničega; vsakoje načelo jest téžko. A déljajme bez pristrastja, starajušći se vvesti občekorislnoje. Sje pravilo boljše dobro želézni je terum i bezumnije ohólosti (gerdosti).

tega sastavka. Pri dvomih bi bilo li tak ali (ili) tak pisati, je staroslovensčine treba, da v vodilo služi. Opuščajmo tuja izrazoslovja (umetniške izraze), jemljimo vse besede li čistih slavenskih korenin. Kdar ni staroslovenskih ili ruskih čistih besed, je moguće se tudi k drugim narečjem zateči. Če budu pisatelj pri tem dele včasi v svoja narečja zašli, i budu preveč ili (ah) rusili, ili poljačili, ili ilirčili, ili slovenili, ili češčili, ni nič za to; vsak začetek je težak. Delajmo pa brez pristrastja, i skerbimo vpeljati, ker je občekoristnoga. To pravilo je bolje mem železne terne i nespamelne oholosti.

(Konec sledi)

Književni pregled.

* Iz izveštja društva matice ilirske posnamemo sledeče imenitne reči:

1. Da se dijakom nakupljenje knjig olajša, je matica za taiste čeno vsih od nje izdanih bukev vsaj za polovico znižala. Po tem takem morejo dijaci dobiti: a. Osmana Ivana Gundulića za 1 gld. sr.; b. Različite pjesme Gundulića za 30 kr. sr.; c. Teuto od Demetra za 30 kr. sr.; d. Kolo, knj. IV. V. VI. VII. in VIII za 30 kr. sr.; e. Mandaliena Gjorgjića za 20 kr.; f. Saltier za 45 kr. in Kristiado od Palmotića za 40 kr. sr.

2. G. prof. Milutin Golubje predložil, da se natisne Rozalia Kanižlića, ker je tudi to delo za šole pripravno. Na to je bilo tajniku naloženo, to delo herž prepisati in na malem oktavu natisnuto dati.

3. Čitan je bil dopis g. M. Majarja, župnika v Gorjah, s katerim pošle na presojenje svojo vseslavensko slovnico pod naslovom: „Uzaje mnost slavenskoga govora.“ To delo se bo poleg društvenih pravil presodilo.

* G. Dr. Andrej Radlinsky v Budinu je razpisal naročbo na drugi tečaj: Pokladov kazatelskeho rečništva v 4 svezkih. Naročnina znese 5 zl. sr.

* Ravno kar je izšla: „Po'ylotta kralodvorskega rokopisa“ od nevtrudljivega g. Venceslava Hanka. Taista zapopade text v izvirnem in sedajnem pravopisu, potem nemško, angliško, vlaško, polsko, rusko, serbsko, ilirsko in gornjelužiško prestavo. Verh tega se najdejo tudi nekatere pesme v francoskem, maloruskem, dolnolužiškem, slovenskem in bulgarskem jeziku.

* Vdova rajncega Jana Kollara misli preimenitho in v celem slavnstvu poznato delo: Slavy dcera na novo izdati. Pomnoženo bo to izdanje s novimi, še nikdar ne natisnjenimi pesmami rajncega pesnika.

Z m e s.

Iz Beča. Slavjanu serce veselo bije, kadar daleč od domovine po slavjansko (naj boče, kakoršno hoče narečje) govoriti sliši. Takó je bilo tudi v nedeljo 18. Aprila, ko smo bili v gledišču za Dunajsko, kjer so popoldne ob treh česki bratje igrali, kterim je nalašč zato gospod Hermenegild Jireček novo kratkočasno igro: »Tajemné psaní« s spěvi v treh djanjih spisal. Vsi prostovoljci so prav pridno igrali, posebno pa gospodična Rudini in gospod Reřiha, ktera sta tudi prav mično dvoglasno pela in po narodsko plesala, da sta trikrat spet peti in plesati začeti mogla, zakaj ploskanja ni bilo konca ne kraja.

Za tema pride gospá Altova, gospodična Novinska in gospod Kosicky, kteri je prav prijetno pel; tudi spisatelj igre se je mogel dvakrat na odru pokazati, takó je igra dopadla.

Godbo je spisal gospod Emil Títl, in vala in čast mu gre, ker je v čisto slovenskim duhu taisto složil. Uverturo, v kteri smo tudi znano pesem narodno: »Slovenski duh« slišali, so mogli dvakrat gosti.

Glej! kakó pridno slavljanstvo v sredi Nemčije napreduje! Le takó verli česki bratje in sestrice še zanaprej!

Kakó lepó je tudi od českíh bratov, de se čisti dohodek, kteri znese 125 gld. 27 kr. sr. skozi povodnjo nesrečno postalim južnim Slavjanam na Koroškíh podeli.

Koliko solzic bo Vaše obnašanje na odru revnim zaderžalo!

Tudi gre hvala gledavcam, ker jih je bilo toliko, de ni bilo skoraj nobeniga prazniga prostora v gledišču.

Nadjaje se, de bomo hmaló spet sliši naše česke rojake v gledišču igrali, izustim: Le pomagajte si med seboj slavljanški narodi, saj ste vsi sini malere Slave!

P. Š. *)

* Poljski časopis »Gwiazdka Cieřinska« je od silezkoga deržavnoga naměstnika dobil slėdeče posvarjenje: »Ker se v Cieřinu (Teschen) izlazeči list »Gwiazdka Cieszinska« stalno drži pota, ki pelje k razdruženju narodov i se po tom takom ne slaže s uzdržanjem javnoga mira i reda, te stranom po zgodovinskih uspomenah, stranom po sostavcih vseslavjanskoga sadržaja, kakor v broju II. »Jeden slavljanški jezik«, v broju VI. »Jan Kolar« . . . se očitno trudi sovražstvo i razprtje med ljudstvi raznoga jezika probuditi, in u obče po svojem umstvovanju, kakor se vidi iz sostavkov o »izpověsti sobstvenoj« mišljenje neomikanih le zapeljati, to se tedaj uredništvo toga lista posvari na podlagi naj viřjega carskoga ukaza od 6. julia 1851, naj dosedajno nastojanje svoje opusti, ker bi se inače strogo po postavi postopalo. Tropava, dne 5. marca 1852. Kalchberg s. r.«

* Prej da sklenem, — nam piše med drugim neki znan domorodec na Koroškem — hočem Vam še povedati, kaj da kmeti in drugi prosti ljudje od druřtva sv. Mohora mislijo. »V nekem kraja, kterega nočem imenovati, pride kmetinja A. k' svojej sosėdi B. ter jo takole nagovori:

A. Alj ne boř tudi ti pristopila k druřtvu sv. Mohora, kterega so gosp. fajmořter v cerkvi tako živo priporočali? Saj imař že precej odrasčene hčere, koje slovenske bukve rade berejo.

*) S Vařimi dopisi boste nas prav razveselili, i ni latšai imenogó!

B. Bog obvari! Tega pa ne.

A. Zakaj pa ne.

B. Zató, ker bojo vse tajiste bukve od Antikrista izdane.

A. Kakó pa je to mogoče, ker je nar več udov tega družtva zmed duhovnikov, ja sami škofi se ga vdležijo ter ga priporočajo. Tudi slišim, da bojo le dobre knjige izhajale, n pr. Življenje svetnikov i. t. d.

B. Vem, da bojo v začetku dobre, da bojo takó ljudi oslepili, potem bojo pa ves čas hušji izhajale. Takó sim slišala praviti, je tudi za verjeti.

A. molči ter misli sama per sebi: Nevem, alj sim jaz per tebi hušji zaletela, alj pa ti, ki kaj takega verjameš. Na to gre A. k' fajmostru ter za svoje unuke k' družtva pristopi.

Ko sim to slišal praviti, sim mislil: Bog daj norcam pamet, modri jo takó imajo. Kaj pravite na to? (Mi pravimo, to dela sovražnik. Vr.)

J. V.

S m é š n i c e.

— V nekem mestu je jelo goreti. V divjej homatii začne mlado in staro semttertje letati in kričati. „Za božjo voljo — reče tu prijatelj k prijatelju — zakaj ne hitiš domú, ali ne vidiš, da v tvojej jispi gori?“

— „Treski pleski — mu te mirno odgovori — bratec, to pa že ne more biti, saj imam ključ od jispe pri sebi!“

— Neki župan je vprašal vjetega hudodelnika: „Ali vješ, kaj si zaslužil za svoje hudodelstva?“ — „Gospod, jes nič ne tirjam,“ mu hudodelnik zaverne.

— „Kar se mi pri vas naj menj dopade — pravi kristjan nekemu Židu — so vaši pogrebi.“ — „Ravno tega mnenja sim tudi jes; tudi jes rajše sto kristjanov pokopati vidim, kakor ednega samega Žida“ mu hitro odgovori.

Družtvo sv. Mohora v Celovcu.

Dalej so pristopili p. n. sledeči gospodi: 226. g. Ant. Dražčik, kapl. v Temnici; 227. g. Mih. Oblakar, kapl. v Bovcu; 228. g. Ant. Makuc, kapl. v Kamnjah; 229. g. Mat. Fabiani, korar in dekan Goriški; 230. g. Jož. Pipan, kapl. v zg. Trebušju; 231. g. Ant. Kobau, kapl. v Št. Andreju; 232. g. Bl. Madon, fajm. v Prebačini; 233. g. Jož. Roter, kapl. v Gradni; 234. g. Andr. Peternel, kapl. v Ločniku; 235. g. Tom. Hvala, korar v Gorici; 236. g. Janez Pirc, fajm. v Rihenbergu; 238. g. Roic Mih., kapl. v Rihenbergu; 238. g. Ant. Kavčič, kapl. v Rihenbergu; 239. g. Jož. Sovdat, fajm. na Šembiškej gori; 240. g. Blaž Bucik, dekan v Št. Petru; 241. g. Andr. Kocman, dekan v Komnu; 242. Andr. Stepančič, kapl. v Pliskavici; 243. g. Peter Jelen, učenec v Gorici; 244. g. Ant. Hajšek, bogslve v Celovcu; 245. g. Jožef Hajšek, bogsl. v Celovcu; 246. g. Orosl. Cafov, kapl. v Frauheimu; 247. Iv. Karba, kapl. v Hočju; 248. g. Obil. Verbnjak kapl. v Slivnici; 249. g. Bož. Raič, kapl. v Slivnici; 250. g. Miha Vindišar, kapl. v Ribnici.